

[Thorvil Kristensen.]

usikre skønnene har vist sig at være i de sidste år, og det er meget vanskeligt at bedømme for det kommende år; men jeg tror navnlig ikke, man skal gøre det af en anden grund, nemlig den, at vi ved jo ikke, hvordan det økonomiske liv her i landet vil forme sig i det kommende år. Skulle det vise sig, at der kommer en betydelig valutatilbagegang, således at man kan risikere en måske ikke helt ringe kreditstramning til skade for investeringerne, så er der grund til at lette situationen. Skulle det derimod vise sig, at der ikke kommer en valutatilbagegang af større omfang, er der mindre grund til det, og så vil det være mere betænkeligt at slippe ret mange hundrede millioner kroner løs, fordi man så kan få den anspændte beskæftigelsessituation, som man netop skal undgå.

Derfor mener jeg stadig, hvad jeg sagde i december under finanslovdebatten, at det mest fornuftige ville være, at man i det omfang, der bliver kasseoverskud — stort eller lille, som det nu måtte vise sig — anvender det til afdrag på statens gæld i nationalbanken og så siger til nationalbanken: nu henstiller vi, at I efter behov og efter en vurdering af den økonomiske situation her i landet støtter obligationsmarkedet. Det ville være i forlængelse af de pengepolitiske traditioner, vi har haft igennem mange år, og det ville være den fornuftige anvendelse af et eventuelt kasseoverskud.

Så kommer jeg til det andet spørgsmål, vedrørende overskuddet, og her er det jo rigtigt, at det er betænkeligt over en længere tid at have et stort overskud på statsfinanserne. Jeg hører til dem, der er betænkelig ved, at en betydelig del af opsparingen skal være offentlig opsparing, bl. a. fordi jeg ved, at det indebærer en fristelse for det høje folketing og for dem, der har regeringsmagten. Derfor tror jeg, det rigtige ville være — som jeg før har sagt — at tilrettelægge en gradvis nedbringelse af den store offentlige opsparing, og det må betyde, at når man kommer med skattelettelse, bør man samtidig fremsætte besparelsesforslag — for mig gerne af et noget mindre omfang end skattelettelse — således at der sker en vis nedbringelse af det store overskud,

men alligevel sådan, at balancen nogenlunde bevares.

Vi kan tale en gradvis frigørelse af købekraft, fordi produktionskapaciteten efterhånden stiger. Pengerigeligheden steg så stærkt under valutafremgangen, at kapaciteten ikke kunne følge med. Derfor går det ikke an på én gang at slippe mange penge løs, men kapaciteten vokser jo efterhånden, og en gradvis udvikling, der over nogle år formindskede det store overskud eller i alt fald gjorde, at det ikke blev det normale, kunne vi forsvare. Derfor ville det efter min mening have været rigtigt at fremsætte et skattelettelsesforslag, hvis man samtidig stillede besparelsesforslag, der dækkede i alt fald hovedparten af beløbet.

I stedet for har den høje regering i den sidste tid fremsat forskellige forslag om større udgifter også på områder, hvor jeg i alt fald ikke kan se den økonomiske begrundelse. Jeg tænker f. eks. på sygekasse-lovforslaget, hvor man nu i realiteten foreslår statstilskud til indkomstklasser, som ikke har det behov, ved at man vil ophæve fortsættelseskasserne. Jeg tænker på lovforslaget om ændringer i arbejdsløshedsloven, hvor jeg meget beklager at man ikke har benyttet lejligheden til at foretage en virkelig konstruktiv ændring af denne lov, sådan at der blev et større incitament til at søge beskæftigelse. Det er jo ofte erkendt, bl. a. af arbejdsmarkedskommissionen, at den nuværende arbejdsløshedslov har en hæmmende virkning på arbejdskraftens bevægelighed, fordi der ikke er det fornødne incitament til at søge arbejde. Hvis man her havde foretaget en ændring, kunne man ikke blot have sparet visse penge, men så kunne man også have gjort det lettere at få den arbejdskraft, vi har i dag, udnyttet ved, at incitamentet til at søge arbejde i stedet for understøttelse blev større. Derved kunne man have opnået, at beskæftigelsessituationen blev afspændt, samtidig med at man sparede visse penge for statskassen, og så havde der været en reel begrundelse for en skattelettelse.

Finansministeren (Kampmann): Det er med nogen ængstelse og lidt brødbetyngt, jeg i dag går op på talerstolen. Jeg har jo hørt af det ærede medlem hr. Foged, at jeg